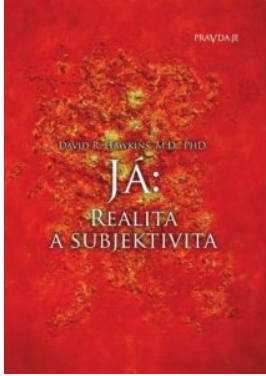

Kapitola 16: Konečná dvířka

Předcházející část: Kapitola 15: Karma

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
	
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	

Konečný vchod

Historické pozadí

Během věků se vědomí vyvinulo jako „duše“. To se reinkarnuje v po sobě následující sérii životů, fyzických nebo jiných, které jsou zaznamenány na úrovni povědomí vědomí jako karma. Interakce karmických vzorů s celým vesmírem je vyjádřena jako detaily doby života. Jakmile se nelineární skutečnost projeví jako existence, vědomí se identifikuje s formou, kde je umístěno „já“ a je zdánlivě oddělený jedinec. Toto já si nárokuje autorství a věří, že je zdrojem vlastní existence. Jak se vědomí duše vyvíjí, nakonec se snaží najít a znovu spojit se svým pravým zdrojem. Jako sirotek, který hledá své rodiče, osamocené ego / já se touží vrátit domů, ale ztratilo cestu.

Ačkoli se ego identifikuje s linearitou formy a času, jeho zdroj života pochází z nelinearity. To je intuitivně vycitováno jako efemérní, nehmatatelná, nedefinovatelná realita nebo konečný zdroj. Jak jde civilizace vpřed, první myšlenka je, že zdrojem je specifická příčina, umístěná na slunci, na hvězdách nebo na měsíci. Později je pociťován jako nadpřirozený a neviditelný a je považován za ducha. Různé představy mocných duchů se pak vyvíjejí k nebeským bohům, kteří však mají antropomorfní, lidskou podobu a charakteristiky. V některých kulturách vznikají panteony bohů a bohyň se specifickými oblastmi své působnosti, jako jsou bohové války, bohové plodnosti atd. Tito bohové přišli jak vědomými, tak i nevědomými způsoby. Mýty a legendy, které vznikly v průběhu času, detailně studoval švýcarský psychoanalytik Carl Jung, který se zaměřil na jejich původ v lidském nevědomí a jejich použití jako symbolů. Mnoho božstev vzniklo jako projekce z nevědomí mysli a později dostali výraz v bajkách a folklóru. Člověk také objevil duchovní entity jinými prostředky, například prostřednictvím snů,

vizí, duchovním hledáním a psychickým odhalením pomocí peyotlu a dalších bylin. Lidé měli zkušenosti se zážitky mimo tělo i blízké smrti, se šamanskými vizemi a se změněnými stavy vědomí při komunikaci s jinými sférami a entitami, které lze kontaktovat pouze ve stavu transu.

Kolektivní zkušenosti lidstva se shrnuly k povědomí, že existují jiné než fyzické sféry, a že vlivy z těchto ostatních říší sehrály roli v lidském životě. Dalším krokem bylo snažit se zaklínat tyto entity a duchy zpěvem, uctíváním, modlitbou, obětí, kadidlem, kouřem, tancem, obřadem a rituálem. Lidstvo bylo jako naivní průzkumník bez kompasu nebo mapy. Proto se objevily pověry a pak různé formy kouzel a rituálních praktik. Formulace byly kodifikovány a rozdělily lidi do náboženství, sekt a kultů.

Naivita průzkumníků zabránila vědomí, aby byly mnohočetné říše objeveny. Entity, které držely nadvládu nad některou z těchto oblastí, se ukázaly jako velmi nepříjemné a skutečně dost hrozné, některé byly dokonce démonické.

Bohové byli považováni za zodpovědné za pozemské a lidské události. Lidé věřili, že způsobují zemětřesení, záplavy, požáry, hladomor a mor. Primitivní člověk tedy pochopitelně předpokládal, že se bohové rozzlobili a zdvojnásobil snahu uklidnit je obětmi panen a válečníků, jídlem a zlatem. Vina a pokání získaly základ. Zdálo se, že bohové byli uraženi.

Dokonce i s příchodem monoteismu antropomorfní projekce z lidského nevědomí a strach přetrvávaly. S monoteismem, namísto celé řady bohů, kteří mají být uklidněni, nyní existoval jen jeden super-bůh. Ale i tento monoteistický super-bůh měl všechny základní lidské nedostatky ega: žárlivost, předpojatost, marnivost, hněv, pomstu a odsuzování. Proto byl monoteistický bůh, jako ego a jako výsledek ega, vnímán jako omezený postoj a dualitou. Rozděloval zlo a dobro, zasloužené a nezasloužené, vyvolené a zatracené. Tento rozdělující, zhoršený super-bůh pak měl oblíbené vybrané rasy, národnosti a etnické a geografické hranice.

Ačkoli měl tento monoteistický super-bůh zdánlivě dobrou stránku (láska a milosrdenství), tato dobrá strana byla pouze podmíněná a skutečně nebyla nezávislá. Monoteistický super-bůh byl proto směsí lidských ctností a chyb. Na této úrovni je Boží láska považovaná za podmíněnou, to znamená, že byla kalibrována pod úrovní 540, ale Bůh byl schopen lásky, a proto měl úroveň vědomí nejméně 500.

Vzhledem k tomu, že úroveň vědomí celého lidstva byla v průběhu staletí poměrně nízká, klamavé víry snadno ovládaly většinu lidstva. Bůh hněvu a zkázy se jevil uvěřitelný. Během těchto staletí jen několik osvícených mystiků bylo schopno plně pochopit skutečnou Boží povahu. Jejich porozumění bylo slyšeno a zaznamenáno, ale nepřevládlo v celé společnosti. (Jak již bylo zmíněno výše, vědomí lidstva v době narození Ježíše Krista bylo přibližně v úrovni 100 a v době a místě Buddhy to bylo přibližně 90.)

Prostřednictvím meditace a pochopení pokročilí duchovní hledači objevili zcela odlišnou pravdu o povaze Božství, než jakou měly masy. Zatímco občas mystik našel přízeň a učení a školy přežily, mnozí, kteří dosáhli osvícení, zůstali v izolaci a

byli pro historii neznámí. Velmi málo jich odvážně „šlo na veřejnost“ a stali se oslavovanými velkými avatary historie a od nich vznikla velká světová náboženství. Navzdory čistotě učení velkých avatarů a osvícených mudrců se hanlivé obrazy Boha udržely. Postupně se tyto kontaminace z ega vrátily zpět do učení a písem a zakryly pravdu.

Protože negativní aspekty těchto deformací povahy Boha se blížily k běžné lidské zkušenosti té doby, byly snadno uchopeny a zneužívány k podpoře motivů světské síly a zisku, který vyplynul z hrozeb a zastrasování. Přestože zůstalo jádro pravdy, církevní autority doby zasahovaly tak, aby čistota a jednoduchost esenciálních pravd byly zkreslené a snižené tím, že zahrnovaly pojednání, která proklamovala pravý opak pravdy. Dualistický monoteismus zahrnul a zobrazil destruktivní obrazy Boha.

Během staletí pronikl temný negativismus do západních náboženství, a vyvrcholil historickým obdobím inkvizice. Kvůli hrůzám doby se sekularizace společnosti stala progresivní. Destruktivní postoje, které měly být atributy Boha, se proměnily na nacionalismus a „svaté“ etnické masakry. Navzdory smrti milionů lidí a zničení měst a národů, základní postoje stále fungují a odrážejí se v dnešních nekonečných společenských a politických konfliktech. „Spravedlnost“ je stále základním principem totalitních režimů, komunismu, samozvaných vlád, náboženského pronásledování, etnického zabíjení, rasových sporů, třídního boje a fanatických politických skupin. Tyto socializované výrazy dualistických postojů i nadále poškozují život každého občana, který nakonec přijme ztrátu svobody bez protestu.

Moderní civilizované společnosti kalibrují v úrovni 400+, což je úroveň vzdělání, vědy a technologií, proto je intelekt hlavní aréna zájmu. I když v minulém století vedl projev dualistického postoje ega k barbarským masakrům, v rozvinutější společnosti stejný mechanismus ega stále přetrvává. Pro skeptický intelekt je duchovní pravda nelogická, neprokazatelná a tudíž irelevantní, a to i přesto, že vyspělejší, pokročilý a vzdělaný intelekt, náboženství a duchovnost mají i nadále důležité a legitimní místo v životě.

Ústava Spojených států byla brilantně sepsána (kalibruje v úrovni 700+), aby jasně definovala a oddělila duchovní pravdu, na které je založen národ, od náboženství. Tento dokument znovu potvrzuje platnost duchovní pravdy, ale brání politickému ovládnutí jakýmkoli náboženstvím, a tím skutečně zajišťuje svobodu náboženství. Toto bylo jemné rozlišování v tom, že zakladatelé si uvědomovali, že minulé teokracie vždy přinesly utrpení a katastrofu, zatímco duchovní pravda přináší svobodu a mír. Toto bylo skutečně velmi osvícené porozumění.

Cílem historického přehledu je dát do souvislostí postavení aspiranta, který prošel všemi těmi úžasnými úrovněmi vědomí prostřednictvím duchovního úsilí a dosáhl na poslední dveře k osvícení.

Závěrečný moment

Poslední konfrontace se objevuje neohlášená, a proto není nikdy příliš brzy na to, abychom byli připraveni. Může se to stát zdánlivému nováčkovi, „duchovnímu idiotovi“, nebo dokonce i ateistovi v okamžiku smrti. Může se přihodit nízkému

hříšníkovi v hloubi pekla, může nastat po smrtelném nárazu, když se vozidlo zřítí přes útes; může nastat, když se oddaný chystá vzdát se; a může nastat po desetiletích zdánlivě marné duchovní praxe.

„Závěrečná chvíle“ se otevírá během okamžiku jako ohromující osvětlení, realizace a prezentace. Poslední krok může být důsledek odstranění všeho, co mu předtím stálo v cestě na základě pilné duchovní praxe. Často se objevují předběžné výstražné záblesky pokročilého vhledu nebo satori – náhlé neobyčejné okamžiky absolutního klidu a míru, ve kterých se čas zastaví a vyzařuje dokonalost a krása Stvoření.

Podstatou ega je jeho iluze, že je oddělené já a že vnímání, které vytváří jeho postoje, je skutečné. Když jsou tyto struktury překročeny, ego vydává své poslední rezervy.

Ty se skládají z hrozby smrti nebo čelit hrozbě celkové totální prázdnoty, nicotnosti nebo neexistenci. Když k tomu dojde, stane se rychle jasné, že člověk je nyní nucen učinit rozhodnutí a volbu. Do této mezery v toku vědomí vstoupí, mimo vědomé vzpomínky, vědomí mudrce, bódhisattvy, učitele, avatara, vědění osvícených bytostí všech dob. Budou známy pokyny: „Nedržte se ničeho, úplně odevzdejte život Bohu. Buďte ochotni zažít smrt. Odmítněte prázdnotu (void), neboť je to jen další iluze ega a nemá žádnou realitu. Pravda nemá žádný opak.“ Víra v učení těch, kteří si uvědomili pravdu, je zásadní. Vejde do povědomí a posílí ochotu odevzdat se a prožít smrt, která je zároveň zrozením Já.

Pozváním a odevzdaností se smrt se stává zkušenostní realitou. To může být na krátkou chvíli hrozná a zstrašující. Není to jako fyzické smrtě, k nimž došlo v předchozích inkarnacích, když člověk opustil tělo s velkou úlevou. Toto je vlastně první a také poslední chvíle, kdy může prožít skutečnou smrt. Proto se tím musí projít jen jednou. S odvahou z přesvědčení, s inspirací z „Já“ a svých učitelů se člověk odevzdá tomuto stavu.

Na pár okamžiků vypukne poslední strach a člověk zažívá, co skutečně znamená úplně zemřít, když tu se otevrou velké dveře k nádheře a velkoleposti, nad veškeré porozumění.

Přítomnost odhaluje, že nekonečná nádhera je vlastně vrozená Já. Člověk má vnitřní vědění, že jeho realita je mimo všechny životy, za všemi vesmíry, totální a úplná. Člověk ví Všechno, protože je zajedno s Totalitou. Není potřeba nic vědět, ani není, kdo by věděl. Přítomnost zahladí všechnu Realitu. Člověk je „konečně doma“.

V náhlém tichu, je-li to karmicky určeno, tělo přetrvává. Je překvapivé, že neexistuje žádné „já“, které by ho dalo do chodu. Zjišťuje se, že je autonomní. Vesmír ho pohání bez pomoci. Pokračuje dál svým určeným průběhem a vystupuje samo, i když na nějaký čas může potřebovat pomoc od ostatních, aby přežilo. Ať už ano nebo ne, není však vůbec předmětem zájmu nebo důležité.

Je-li tělo předurčeno k tomu, aby přežilo, slouží nějakému Bohem danému poslání. Intuice odvozuje, že existuje nějaký předchozí závazek nebo souhlas s tímto osudem, který je však mimo odvolání. Síla lásky Boha jako Přítomnost vylučuje

všechny možnosti odporu. I když návrat do světa není pravděpodobný, pokud k tomu dojde, je poskytnuta nečekaná pomoc, která se projevuje, jako kdyby to řídila.

Otázka: *Pro začátečníky nebo dokonce i pro relativně pokročilé oddané se tyto pokyny mohou zdát příliš pokročilé, přesto musí být důležité a relevantní, jinak by nebyly v této době poskytnuty.*

Odpověď: Nikdy není příliš brzy na to, abys slyšel pravdu. Člověk by se neměl vydat na cestu bez přesvědčení a odvahy. Bude to vyžadovat všechnu sílu, kterou lze získat. Hledání osvětlení není závazkem pro slabé.

Má-li člověk překonat úrovně vědomí, odmítá negativitu a přichází tedy do duchovní domény na úrovni vědomí 200 (odvaha a bezúhonnost) a pak se rozvíjí vytrvalost, píle a schopnost soustředit se, pracovat a tvořit. Při úrovni vědomí 350 převládá ochota společně se schopností přijmout a opětovně vlastnit odpovědnost. Inteligence, vzdělání a nástroje logiky a rozumu jsou užitečné při zvládnutí světa formy. I když byl intelekt užitečný nástroj, stává se bariérou. Nicméně, zvědavý intelekt se zajímá a objevuje vyšší realitu. Láska a duchovní hodnoty nahradí materialistické cíle. I když je láska zpočátku podmíněná, člověk již není spokojený s bariérami a cílem se stává bezpodmínečná láska. Na této úrovni přítomnost Boha jako láska začíná přetvářet celý život a duchovní inspirace vábí člověka pokračovat k plné realizaci Reality, která je již přítomná jako Já.

V jakékoliv fázi tohoto postupu vědomí se dveře mohou náhle objevit. Mohou se otevřít najednou dokonce i těm, kteří kalibrují značně pod úrovní 200 v oblastech beznaděje, deprese a strachu, stejně jako v různých úrovních pekla a utrpení. Je proto důležité slyšet o tom, co může vypadat jako předčasná informace. Popis těchto závěrečných dveří se může zdát pro ego ohromující a dokonce zstrašující, nicméně, bez pokročilých instrukcí pro ty, kdo jsou nepřipraveni, může konfrontace skutečně vést ke dvěma důležitým, vážným chybám.

Přestože se člověk vážně zavazuje dosáhnout konečných dveří, ochota odevzdat svůj život Bohu může ustoupit. Obrátit se zpět v tomto okamžiku může způsobit velmi hluboký pocit viny, selhání, a závažnou depresi. Pocit, že člověk selhal v tomto konečném lidském úsilí, může být zdrcující. V tomto okamžiku ego spěchá s odvetným útokem. Všechny zbytky ega se vzkrísí. Pokud závazek přežije, potřebuje hodně pomoci, avšak vnitřní bolest opět motivuje transcendenci a zotavení je tedy možné, ale bohužel to může trvat dlouho a být bolestivé.

Když bylo ego odstraněno z identifikovatelných programů, pak čelí rozpuštění, protože jeho software nebo záznamy byly smazány. Nicméně ještě mu zbývá jeden, velká past, do které spadli dokonce slavní duchovní adepti. To je velká konfrontace s údajnou realitou propasti „prázdnosti“. Že to je jen produkt ega, a ne realita, je již studentům těchto prezentací známé. Vzpomenou si, že neexistuje opozice k Boží vůli. Nicota není ani možnost ani skutečnost. Je to poslední zoufalá snaha ega o přežití.

Základ pro přijetí a věrohodnost této chyby byl dán nepochopením učení Buddyho. Správný překlad osvětleného stavu „prázdnota (void)“ ve skutečnosti znamená „zbavený obsahu, který neobsahuje žádnou věc ani formu.“ Význam byl chybně

interpretován jako „nicota“, jako údajný protiklad všeho (Allness). Použitím rozumu jako nástroje můžeme vidět, že nicota nemůže existovat, nebo být, nebo představovat platnou možnost.

Paradox prázdnoty z nicoty versus realita Allness je poslední velká pozice, která má být překročena. Kdyby bývalo nedošlo k této chybné interpretaci Buddhova učení údajnými autoritami, vypadalo by to jako chyba, která je řešitelná jen rozumem. Kdyby byla nicota prázdnota reality, pak by nebyl ani hledající, ani prázdnota, která by se našla. Aby byla skutečně prázdna (void), dokonce i prázdnota (voidness) by nebyla realizovatelnou možností, nebylo by nic co si uvědomit a nikdo by si to neuvědomoval.

Prázdnoty není třeba se bát, ale je třeba ji odmítnout. Prázdnota (void) je past na aspiranta, který následuje cestu negace. Neexistuje sama jako možnost k cestě potvrzení, pro takovou cestu by se prázdnota projevila jako totální neláska.

Všestrannost (Allness) versus nicota (Nothingness) je klasická dualita a je to konečná dvojice protikladů, kterou je třeba překonat. Když člověk striktně následuje cestu negace, stav prázdnoty jako takový skutečně existuje. To je důsledkem chyby, že se vyhýbá lásce, protože jí nerozumí. Připoutání k lásce je opravdu past a bariéra k osvícení. Ve skutečnosti je láska svoboda, ale připoutání k lásce je omezení.

Další chybou cesty negace je učení, že člověk by se měl zbavit veškeré krásy, dokonalosti a radosti. Tady opět připoutanost k nim je překážkou. Ve skutečnosti se jedná o atributy Boží. Negovat atributy Boží znamená usnadnit příchod volby nicoty (Void).

Prázdnota je skutečně velmi, velmi působivá. Člověk nemá karmu a žádné programy. Tento stav se zdá být nekonečný, nelineární a navždy. Je tak hluboký, že vylučuje jakoukoli myšlenku. Je to nelinearita bez obsahu. Důležité je však, že něco chybí a to je přítomnost Lásky. Tento stav se představuje jako „mimo Lásku“ a proto je uvěřitelný pro cestu negace.

Při zkušenostech s tímto stavem prázdnoty (Void) je současně přítomno vědomí, že pokud je prázdnota nebo neexistence konečná Realita, pak to, co ještě existuje, je svědkem ničeho? Je-li prázdnota (void) konečná, pak nepřežívá nic, co by nárokovalo její autenticitu. Zdálo se, že blaženost Já je zdrojem volání, ale reagovat na to trvalo dlouhé a intenzivní úsilí. Tato poslední dualita toho, zda je konečnou Realitou existence nebo neexistence se mi poprvé představila v tomto životě ve věku tří let. Tato duše šla předtím touto cestou a jako duchovní adept zvolila prázdnotu (void). Tak při každé fyzické smrti vědomí odešla do prázdnoty kvůli své víře v její skutečnost, a pak byla šokována a překvapena, že se ocitla v dalším fyzickém těle. Je-li prázdnota konečnou Realitou, žádný návrat vědomí není možný. Neexistuje pro ně žádný „znalec prázdnoty“, protože znalec by byl také zrušen. Protože prázdnota (Void) je iluze a ne skutečnost, člověk nemůže zůstat v prázdnotě (Void). Když si člověk uvědomí chybu, uvědomuje si, že to, co zažil, bylo zapomnění.

(Úroveň kalibrace tohoto vysvětlení prázdnoty (Void) je 1000.)

Zapomnění není nežádoucí touha ega, ve skutečnosti se mnoho lidí vědomě těší na předpokládané zapomnění ve smrti (což znamená nemožné další utrpení). Člověk může mít sympatie k tomu přání, ale skutečnost je taková, že se člověku vrátí vědomí, povědomí a pokračování vývoje.

Opakuji, neexistuje žádný opak Lásky a Totality Boha. Pokud člověk není bezvýhradně ochotný se vzdát vlastního života a zemřít za Boha, pak by měla být jeho cílem duchovní očista místo osvícení.

Otázka: *To připomíná často citovaný výrok: „Pro Boha není nic nemožné!“*

Odpověď: To je paradoxní absurdita. Není možné, aby Bůh nebyl Bůh, protože vylučuje význam slova „možné“. To je obvykle citováno v kontextu argumentu, který ospravedlňuje některý postoj. Stejně jako hypotetická představa nemá skutečnost v realitě a je pouze sémantická hra. Při správném použití se citát pokouší vysvětlit to nepravděpodobné nebo zázračné, ale je to bez významu, pokud to není ve správném kontextu. Zázrak je skutečnou možností, a proto se stává. Nejčastěji jsou však zázraky známé pouze účastníkům.

Otázka: *Co má znamenat „Druhý příchod Krista „?“*

Odpověď: Protože je nevěřící člověk přesvědčen, že je odděleným fyzickým tělem, očekává proto fyzickou reinkarnaci Krista s historickým napojením na tuto podobu Ježíše před dvěma tisíci lety. Nicméně termín „Kristus“ se obecně vztahuje na konečnou možnou úroveň vědomí na této planetě. Jako vědomé vědomí Já, jako božství projevené jako Kristovo vědomí, které kalibruje na úrovni 1000.

Předpověď je, že Kristovo vědomí na Zemi zvítězí. Mohlo by to být, protože vědomí lidstva převládalo po mnoho století na úrovni 190 a jen velmi nedávno vyskočilo na 207, to signalizuje počáteční vznik panství Kristova vědomí na Zemi (kalibruje jako „pravda“). Tělesnost může a nemusí být nutná k potvrzení, a skutečnost může být viděná jako relevantní nebo irelevantní. Potřeba většiny lidí vidět reálnou lidskou osobnost může být „nutností“, která může být udělena.

Vždy existují potíže s výkladem písemných citací a úrovní zamýšleného významu a tudíž použití svalového testu pravdy může být velmi informativní. Například když Kristus řekl, že tuto církev postavil na této skále, myslel tím fyzickou skálu, svatého Petra nebo skálu jeho zjevené pravdy? Fyzická skála je jen přechodná a dočasná, ale skála pravdy je provždy vznešená a transformační. Dalo by se předpokládat, že i když se vztahuje na fyzický kámen, měl by to být symbol základu jistoty. Zase, znamená slovo „církev“ náboženskou organizaci, obchodní korporaci nebo architektonickou budovu, nebo to znamená učení pravdy, jako jsou Písma?

Otázka: *Kromě tradičních praktik duchovní očisty jsou doporučeny i jiné, jako je metoda vnitřní introspekce, kterou vyučuje mudrc Ramana Maharshi. Je efektivní nebo duchovně praktická?*

Odpověď: Učení každého mudrce je cenné. Učení Ramany Maharshi kalibrovat v úrovni 700+. Další hodnotou je to, že žil v nedávné době a jeho výroky, stejně jako dalšího osvíceného mudrce jeho doby, Nisargadatty Maharaje, byly zaznamenány

doslovně. Maharshi učil, že existují dvě hlavní cesty otevřené duchovnímu zasvěcení: (1) odevzdat sebe a svou vůli úplně Bohu, nebo (2) cvičením vnitřní introspekce, uvědoměním Já. Tato druhá metoda závisí na tom, zda duchovní hledající dokáže udržet ve své mysli stále existující otázku „Kdo jsem já?“ Zaměření pozornosti se má stahovat ze světa a směřovat dovnitř, aby objevilo vnitřní Přítomnost jako Světlo vědomí (může být účinnější se ptát, „co jsem já“ spíše než „kdo.“) Analogií může být filmový projektor, jehož žárovka je světlo vlastního Já, které vyzařuje přes postavy ve filmu, které jsou obsahem vnímání ega, jeho postojů a přesvědčení. Film je pak vidět na obrazovce vědomí a neosvícení se domnívají, že jsou postavami ve filmu.

Maharshi hovořil o významu lokalizace a uvědomění si vnitřního duchovního srdce, na které je užitečné se zaměřit při meditaci. Učil také, že není nutné fyzicky odstoupit ze světa, ale praktikovat metodou nepřetržitě při své obvyklé každodenní činnosti. Přestože neprovedl analýzu anatomie ega, popsal sedm duchovních obalů nebo těl, které tvoří auru (obal) člověka. Pokud adept selhával a nedokázal dělat uspokojivé pokroky, Maharshi je často posílal k Nisargadatta Maharaji, který měl výuku a styl mnohem ostřejší a více konfrontační.

Jak bylo zmíněno jinde, když se Maharaj stal osvíceným (kalibruje na úrovni 700), odešel od svého obchodu a od rodiny a pokračoval dále z Bombaje, aby dosáhl Himálaje. Po cestě ho však ostatní přesvědčovali, aby se vrátil domů, kde se setkával s návštěvníky v malém podkrovním pokoji nad prodejnou Bidi. Zemřel v roce 1981. Jeho duchovní praxe byla založena na úplné a kompletní víře v pravdu svého guru. Je zajímavé, že jeho překladatel a blízký spolupracovník v průběhu let, Ramesh Balsekar, se stal osvíceným a později napsal řadu knih.

V době svého osvícení nebyl Ramana Maharshi duchovně oddaný, ale pouze následoval své rodové náboženství v průměrném stupni. Najednou, když byl ještě v dospívání, cítil, že umírá a poté, co zažil svou vlastní smrt, byl překvapen, že viděl, že jeho tělo je stále naživu. Nepromluvil však po dva roky a byl držen naživu díky přátelům. Během doby, kdy byl tichý, místní falešný guru prohlašoval, že byl jeho učitel a získal řadu následovníků. Během zbytku svého života Ramana Maharshi nikdy neopustil svůj ášram. Zemřel v roce 1950.

Otázka: *Tyto příklady ukazují, že konečné dveře se mohou otevřít osvícení nečekaně a bez ceremonie kdykoliv.*

Odpověď: Tito dva výše uvedení mudrci přežili úspěšně. Ti, kteří selhali a nedokázali projít, mlčeli. Jejich zkušenosti by však byly užitečné, kdyby je popsali ostatním. Z výzkumu vědomí zjistíme, že osmdesát čtyři procent těch, kteří dorazí k finálním dveřím osvícení, nedosáhnou úspěšného přechodu. Je tedy službou vážným studentům, že toto učení poskytuje detaily o povaze tohoto stavu. Proto: buďte na této úrovni odhodlaní bez výhrad. Vyhněte se lákadlům astrální říše. Dejte si pozor na vlky v rouše beránčím, protože je přitahují oddaní lidé, kteří učinili významný pokrok. Nepřijímejte do vašeho života nikoho, kdo neprošel kalibrační úrovní pravdy. Udržujte svůj duchovní cíl stále ve svém vědomí, bez ohledu na to, jakou vyvíjíte činnost. Věnujte veškeré úsilí Bohu. Pamatujte si pravou povahu Boha a vyhněte se jakémukoli učení, které tvrdí něco jiného.

Veškerá pravda, kterou je třeba znát, již byla vyřčena skutečnými bytostmi na této planetě. Všichni velcí učitelé hlásají stejnou pravdu a jiná neexistuje. Vyzařování z „Já“ člověka vábí a poskytuje mu duchovní inspiraci a sílu. Přítomnost Boha uvnitř je zdrojem lidské existence, proto hledat vlastní zdroj je v souladu s Boží vůlí.

Touha po nalezení Boha nebo osvícení je již důkazem, že člověk byl duchovně inspirován. Jak ego vyklízí pole, vyzařování z „Já“ sílí a inspiruje. Od té doby už není možné být sám. V kritickém okamžiku přinese duchovní odhodlání a oddanost neviditelnou pomoc od velkých bytostí, které už nejsou ve fyzickém těle, ale jejich energie stojí u velkých dveří konečného okamžiku, kdy je člověk podporován Duchem svatým a moudrostí učitelů Pravdy.

Následující část: [Kapitola 17: Vnitřní cesta](#)